

den.... en Van Meurs had om pait geroepen.... Dan schrok hij op.... wat was dat? O, het getrappel van de wachtende paarden in den stal. Ja, dan moest hij haar ook zeggen.... haar vertellen.... dat....

Bart van Geen was in slaap gevallen. Schriecke, die het zag, stond op en wierp de afgevalen soldatendecken weer over hem heen; even keek hij peinzend op hem neer. „Mij bevalt hij niet,” zei hij zacht, „een beste jongen, een harde werker ook, maar niets voor de rimboe, niets voor de rimboe,” en, zijn hoofd zorgelijk schuddend, zette hij zich weer bij de wachtende mannen neer.

III.

Paul Verhallen was vertrokken en Bart Van Geen dook dieper in zijn eenzaamheid terug. De eerste dagen leek het hem een bevrijding, ondanks de verzwegen bezorgdheid waarmee Paul, voor hij in het kleine motorbootje stapte, zijn hand omgrepen hield. En nu kwamen weer de heel-vroege morgens, van een zoo stille, klare vertrouwdheid, dat het leven, in zoo'n oogenblik, een volkomen weldaad leek. Hij zat dan op het houten trapje, zijn bloote voeten tegen de nog koele aarde, en de dauw van den nacht lag over de vlam-gele en granaat-roode canna's, den eenigen bloemen-oogst in deze twee lange jaren. Om hem heen, aan alle kanten, sloot de wildernis; alleen op donkere avonden was, heel in de verte, het lichtje te zien van den naburigen boormeester. De glooing van een groenen heuvel verborg de daken van de koelie-loods. En elken morgen, dikwijls na een nacht van slapeloos woelen, hief hij zijn moede gezicht in de lichte ochtendklaarte en dacht: het komt toch nog goed.

Dan kwam het rijden, op zijn kittig paardje, over de rulle en vaak stugge wegen, waaruit een geur van wildheid steeg. Als hij zoo, in zijn dunne shirt gekleed, de tropenhoed diep in de oogen gedrukt, de beenen in hoog-gewikkelde putties langs het dampend paardelijf, over de aarde werd gedragen, verlokte hem de lust naar een roekeloozen galop door de nog ongekende diepte van de wildernis. Waar zou het hem voeren? Ach, hoe tam werd toch alles wat onder je bereik kwam! Had hij in Holland niet een jongensachtig verlangen naar avonturen gevoeld? En in werkelijkheid stak de revolver zoo mak tusschen zijn leeren ceintuur, hij had er — 't was lichtelijk belachelijk — nog nooit een schot mee gelost! Hoogstens kronkelde een slang voor je voeten weg of klemde een orang-oetan, loerend van afwachting, zich tusschen de takken, maar dat was dan ook nog in het begin geweest, toen de boring pas werd uitgezet; alleen de kleine, vlugge aapjes en de logge, wilde varkens wekten soms nog een verlangen naar avontuur. Een enkele keer trok een zwervende Dajakstam langs de nederzetting, maar die lieten ook al je kop op je romp! Hij had van een der